

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. február hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2016. évi november hó 23. napján kihirdetett 4.B.448/2015/21. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. és IV. r. vádlottak esetében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy III. r. vádlott esetében a Nyíregyházi Törvényszék 4.B.448/2015/21. számú ítélete 2016. december 30. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú eljárásban 7 160 (Hétezer-egyszázhatvan) Ft IV. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró törvényszék I. r. vádlott bűnösségét testi sértés büntettében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg, és ezért 2 évi szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelésének esetére a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén e vádlott a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

III. r. vádlottat a társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) vádja alól felmentette.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság büntettében (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont), ezért 1 évi időtartamra próbára bocsátotta. Rendelkezett a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I. r. vádlott terhére végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása, III. r. vádlott terhére bűnösség megállapítása és pénzbüntetése kiszabása, míg IV. r. vádlott terhére pénzbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

Az ítélet ... II. r. vádlottal szemben 2016. november 23. napján jogorvoslatok hiányában jogerőre emelkedett.

A fellebbezéssel érintett vádlottak és védőik az ítéletet tudomásul vették.

A fellebbviteli főügyészség az ítéletábráához 2016. december 30. napján érkezett átiratában a III. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést a Be. 357. § (2) bekezdésének rendelkezése alapján visszavonta.

I. r. és IV. r. vádlottak terhére bejelentett - súlyosításra irányuló - ügyészi fellebbezést maradéktalanul helytálló indokai alapján fenntartotta. Indítványozta a bűnösségi körülmények helyesbítését és kiegészítését is.

Az ítéletábra a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül I. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen nem kívánt részt venni.

A fellebbezéssel érintett vádlottak védői a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták. I. r. vádlott megbánásáról nyilatkozott.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást. A szükséges és lehetséges bizonyítást felvéve ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. I. r. vádlott feltáró jellegű beismerő vallomást tett, míg IV. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A törvényszék elfogadta a sértett vallomását is. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, melyet egyébiránt az arra jogosultak nem vitattak. E tényállás azonban annyiban kiegészítendő - mely körülményre egyébként a törvényszék az indokolás körében hivatkozott -, hogy I. r. vádlott 200.000,- Ft kártérítést fizetett a sértettnek, mely összeget a 2016. november 23. napján tartott tárgyaláson adott át (21. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Az így kiegészített tényállást az ítéletábra a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy a törvényszék I. r. vádlott elmeállapotával kapcsolatos szakértői megállapításokat az ítélet 8. oldal 2. bekezdésében rögzítette. Az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően e megállapításokat a személyi részben az előéletre vonatkozó adatokat követően célszerű rögzíteni.

A megalapozott tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont következtetést a fellebbezéssel érintett I. r. és IV. r. vádlottak büntetőjogi felelősségére és helytálló a cselekmények jogi minősítése. I. r. vádlott esetében az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi határozat mentén a vádlott cselekménye minősítésének részletes jogi indokát adta, melyet az ítéletábra mindenben osztott. IV. r. vádlott felelősségét is helyesen állapította meg, és minősítette cselekményét társtettesként, csoportosan elkövetett garázdaság büntettként (2/2000., 4/2007. Büntető Jogegységi határozatok, 34/2007. Büntető Kollégiumi vélemény). Helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség átiratában, hogy I. r. vádlott személye és közreműködése olyan csoportképző tényező, amely a Btk. 459. § (1) bekezdésének 3. pontjában rögzített rendelkezés helytálló, egyben az ítélezési gyakorlattal is egyező értelmezése szerint a IV. r. vádlott tekintetében a társtettesként, csoportosan elkövetett garázdaság büntettként megállapítását megalapozza, ugyanakkor I. r. vádlott esetében büntetőjogi felelőssége az általa megvalósított garázda cselekményben kizárólag a súlyosabb megítélésű testi épség elleni büntettként fennálló látszólagos alaki halmazat okán nem állapítható meg.

A büntetés kiszabása körében feltárta mindkét vádlott esetében az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az ítéletábra I. r. vádlott esetében annyi pontosítást tesz a 56. számú Büntető Kollégiumi véleményben írtakra figyelemmel, hogy az elkövetéskor 21 éves vádlott tekintetében a

büntetlen előéletre történő hivatkozás a fiatal felnőttkor mellett nem értékelhető. E cselekménye 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A törvényszék vele szemben a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban állapította meg, és lehetőséget látott annak hosszabb tartamú próbaidőre történő felfüggesztésére is, melyet a vádhatóság fellebbezésében támadott és a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, és mellékbüntetés alkalmazását is indítványozta. A törvényszék ítéletének 16. oldalán indokolási kötelezettségének eleget téve részletesen számot adott arról miért tért el jelentősen a középértéktől e vádlott javára. Érveit a másodfokú bíróság osztotta. E vádlott cselekvősége a sértett közvetett életveszélyes állapotát okozta. Maradandó testi fogyatékoság, illetve súlyos egészségromlás nem alakult ki, és a jövőben sem várható. A sértett megbocsájtását több alkalommal is kifejezésre jutatta és a vádlott bocsánatkérését elfogadta. A vádlott megbánása a másodfokú eljárásban is érzékelhető volt. Anyagi lehetőségeihez mérten jelentősebb összeggel kárpótolta a sértettet, 200.000,- Ft-ot adott át, mintegy fájdalomdíjként. Mindezek a körülmények az ítéletábra álláspontja szerint is nagyobb nyomattal értékelendők a büntetés kiszabása során, és nem tévedett a törvényszék, amikor a szabadságvesztés büntetés tartamát a törvényi minimumban állapította meg, és a büntetés végrehajtásának 4 évi próbaidőre történő felfüggesztéséről döntött. A törvényszék a büntetés kiszabása körében értékelt bűnösségi körülmények figyelembe vételéről igen részletesen számot adott ítéletében. IV. r. vádlott esetében a 17. oldal 4. bekezdésében ugyancsak részletesen indoklást nyert, hogy a törvényszék miért tartotta elegendőnek a vádlottal szemben intézkedés alkalmazását. Kétségtelen, hogy e vádlott a szórakozóhelyen nem megfelelő módon utasította vissza a sértett közeledését, illetve a gépjármű parkolóban is kezdeményező szerepet játszott az erőszakos konfliktus kiváltásában, és ez a provokatív magatartás idézte elő a vádlott társak erőszakos fellépését és beavatkozását. Az ítéletábra azonban úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által alkalmazott büntetőjogi szankciók bár inkább enyhék, mintsem súlyosak, de megfelelnek a belső arányosság követelményének, azonban a Be. 371. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel e büntetőjogi szankciók, lényeges súlyosítására nincs lehetőség. Mindezek alapján az ítéletábra a vádhatóság súlyosításra irányuló fellebbezését nem találta alaposnak.

Az ítéletábra a kifejtettek alapján a törvényszék ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta. A felmentett III. r. vádlott tekintetében a Be. 588. § (2) bekezdésének b) pontjának II. fordulatára figyelemmel megállapította a jogerő napját, végül a Be. 381. § (1) bekezdése alapján döntött a másodfokú eljárásban felmerült IV. r. vádlottat érintő bűnügyi költségről.

Debrecen, 2017. február 28.

Dr. Balla Lajos a tanács elnöke, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Kardos Dóra sk. a tanács tagja

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 4.B.448/2015/21. számú ítélete I. r. és IV. r. vádlottak tekintetében az ítéletábra jelen határozatával jogerőre emelkedett és I. r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2017. február 28.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke